

de store, fløjelsbrune Øjne, hvorover de mørke Bryn tegnede sig som et Par Vinger, der løfter sig til Flugt.

Da det første Musikstykke var til Ende, og mens der mellem Frøken Ragnhild og Doktoren veksledes nogle Bemærkninger om Komponisten, rejste hun sig fra Stolen og listede langs med Væggen hen til Fru Hassing, der sad i den modsatte Ende af Stuen.

„Tante,“ hviskede hun, idet hun bøjede sig helt ned over hende. „Er det virkelig sandt, at han er gift med en Bondepige?“

„Ja, mit Barn.“

„Med en rigtig Bondepige?“

„Ja, mit Barn,“ gentog Fru Hassing og klappe hende paa Kinden.

Hun blev et Øjeblik staaende med Haanden oppe paa Ryggen af Tantens Stol og saa' mod Gulvet. Da Frøken Ragnhild i det samme begyndte et nyt Musikstykke, listede hun sig tilbage den samme Vej, hun var kommen, og satte sig igen til at stirre over paa Emanuel.

I nogen Afstand fra hende sad Fætteren, der hele Tiden gjorde sig Umage for ved Tegn at tiltrække sig hendes Opmærksomhed. Men hun lod, som om hun ikke saa' det; og da han en Gang